

lagt Kongen, nemlig Retten til at affædige Embedsmænd. Jeg er saa gjennemtrængt af Rigtigheden heraf, at jeg ikke kan Andet end udtale som mit alvorlige Ønske, at jeg maatte være istand til at bibringe det høitærede Thing en Mening, der stemmer overens med min, ialfald forsaavidt, at man ikke vil negte Sagen Overgang til 3die Behandling. Jeg skal nu søge at begrunde dette for det høitærede Thing, men følger af, at jeg har foresat mig at begrunde dette, vil naturligvis være, at jeg ikke skal opholde det høitærede Thing med at trænge ind i alle de Enkeltheder, som fra Flertallets saavel som ogsaa fra Mindretallets Ordførers Side ganske nylig ere blevne fremdragne med saa stor Omhu. Det ærede Flertal begrundede sit Forslag om at negte Overgangen til 3die Behandling paa — og det er det, hvorpaa jeg stærkt tør henlede det ærede Things Opmærksomhed —, at Regjeringen ikke burde have affædiget den paagjældende Embedsmand, Sveinsson, før han var bleven sat under Tiltale til Embedsforbrydelse. Først naar han under en saadan imod ham til Embedsfortællelse anlagt Sag var bleven frefundet, kunde Regjeringen komme med sit Forslag om Pension, og Udvalgets Flertal tilføjer, at Sveinsson efter dets Overbevisning bør anses for overbevist om Forhold, der maatte lede til, at han havde forbrudt sit Embede. Jeg har tilladt mig at sige, at man ved at gaa den Vej, som det ærede Flertal har fulgt ved at begrunde Indstillingen om at negte Sagen Overgang til 3die Behandling, kommer til et ukonstitutionelt Resultat, og et Resultat, som det er mit faste Haab, at Folkethinget ikke vil kunne gaa ind paa. Man har, tror jeg, ved hele den Maade, hvorpaa Flertallet har taget denne Sag, forsaavidt angaar Indstillingen om at negte Sagens Overgang til 3die Behandling, fuldstændig forvevlet, hvad der staar i Forbindelse med Embedsmandens Affædigelse af Kongen, og hvad der staar i Forbindelse med Pensionspørgsmaalet; det er Tingene. Jeg behøver ikke her at fremhæve de Hensyn, som have medført, at Grundloven paa en saa forstandig, og rigtig Maade har ordnet Forholdet saaledes; at den har værnnet om Regjeringens

Ret til at affædige en Embedsmand paa hvilket Tidspunkt, den vil, naar Omstændighederne have bibragt den Overbevisningen om, at det er fornødent. Dette kan Regjeringen i saa Fald uden videre gjøre, men som Børn imod Vilkaarlighed fra Regjeringens Side er det bestemt, at den Embedsmand, som affædiges, skal, saafremt han ikke har forbrudt sin Ret til Pension, have Pension efter de almindelige Regler. Det er de to Sider: Paa den ene Side Regjeringens grundlovmæssige Ret til at affædige Embedsmanden, uden at man kan sige til den: Du har handlet galt i at affætte denne Embedsmand; Du skulde først have bragt Spørgsmaalet om hans Skyld ind for Domstolene; paa den ene Side Kongens Ret til at affædige Embedsmanden, naar han i Statens Interesse mener, at der er Grund til at gjøre det, og paa den anden Side Pensionspørgsmaalet, der er noget ganske Andet. Affædiger Regjeringen en Embedsmand uden Pension, eller affædiger den ham saaledes, at Pensionen skal bestemmes af Rigsdagen ved særlig Lov, har Embedsmanden Udgang til Domstolene for at faa afgjort, om ikke Regjeringen har feilet ved at negte ham Pension eller ved at henvide Pensionsretten til Afgjørelse ved særlig Lov, og har Regjeringen affædiget en Embedsmand med Pension, vil ogsaa Rigsdagens Ret kunne gjøre sig gjældende. Hvis Regjeringen har affædiget ham med fuld Pension, vide vi jo Alle, at der er Beve for Rigsdagen, ad hvilke den kan gjøre sin Ret gjældende med Hensyn til den stete Affædigelse med Pension, forsaavidt Pensionen angaar; denne Udgang have vi dels gennem Finantslovens, dels gennem Statsregnskabs Behandling. Har Regjeringen endelig affædiget Embedsmanden, ikke med fuld Pension, men med Henvisning til Pensionens Fastsættelse ved særlig Lov, har Rigsdagen den fulde Ret til at beslutte i Sagen. I Modsætning til, hvad det ærede Mindretals Ordfører (Hindenburg) udtalte, og uaagtet han sagde, at det Modsatte var rent, klart og utvivlsomt, og yttrede, at han ikke kunde forstaa, hvoreledes Rogen kunde komme til en anden Mening, antager jeg nemlig, at, naar det i Pensionslovens § 6 hedder, at Pensionen skal